

Chương 132

Thu Phục Lão Thực Cha

Khóc một hồi, Hoàng Ly ngừng.

Đỗ Quyên lại dặn dò: “Hoàng Ly, việc này đừng để cho nương biết. Nếu nương biết, nàng bị chọc tức lại phát ngất, ngày mai sẽ không đi được.”

Hoàng Ly nghe xong gật đầu.

Hoàng Tước Nhi kéo nàng đến bên cạnh, giúp nàng lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Nãi nãi không cần, vừa lúc giữ lại chúng ta ăn, còn có thể ăn nhiều chút.”

Hoàng Ly lập tức đắc ý nói: “Ta đều nhạt lại, không chừa một cái.”

Nàng cười sáng lạn, nếu không phải lông mi còn ướt, ai sẽ tin tưởng vừa rồi nàng khóc thương tâm như vậy?

Đỗ Quyên nhìn miệng trầu trầu, cảm thấy nếu tiểu muội sinh ra ở kiếp trước của nàng, làm tiểu diễn viên khẳng định gặp may.

Hoàng Lão Thực vội nói: “Bánh rớt xuống đất để cho cha ăn, các người ăn bánh nguyên kia.”

Hoàng Ly rất đồng tình cho lão cha mặt mũi, dùng sức gật đầu nói: “Uh, ta cũng nghĩ như vậy.”

Là cha mẹ đều như vậy, ăn cá ăn đầu, ăn thịt ăn xương, cho nên nàng biết bánh rớt xuống đất, cha mẹ nhất định sẽ cướp ăn.

“Phốc!” Đỗ Quyên cười phun cả miếng bánh bí đỏ đang nhai ở trong miệng ra.

Hoàng Tước Nhi chỉ vào trán Hoàng Ly, sắc giọng: “Để cha ăn thứ xấu, người thật hiếu thuận a!”

Hoàng Lão Thực ha hả cười nói: “Cha da dày thịt béo, ăn cái này không có việc gì. Các người ăn bị đau bụng.”

Đỗ Quyên nghe xong càng không ngôn ngữ. Da dày thịt béo chỉ là bên ngoài thôi a.

Nàng thấy bánh bí đỏ đã đều chiêm xong, quay qua nháy mắt Hoàng Tước Nhi, ý bảo nàng coi chừng người bên ngoài tới, sau đó cầm cái băng ngồi nhỏ tới, ngồi đối diện Lão Thực cha, thực trịnh trọng nói: “Cha, chúng ta có chuyện muốn nói với người.”

Hoàng Lão Thực ăn bột bánh dính rơi vương vãi, hàm hồ nói: “Ngươi nói, cha nghe.”

Hoàng Ly thấy nhị tử như vậy, vội chạy đến kể bên dựa vào Lão Thực cha.

Đỗ Quyên nhìn nàng gật gật đầu, hai chị em thăm hiểu nhau.

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Cha, không có người ngoài, chỉ có mấy cha con chúng ta, nói chuyện cũng không sợ người nghe. Cha, ngươi nói đi, có phải gia gia nãi nãi thật thiên vị không? Ngươi đừng không thừa nhận. Gia gia nãi nãi không thích nương nên không thích ngươi và cũng không thích chị em chúng ta. Bọn họ chỉ thích Tiểu Bảo và Tiểu Thuận.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngẩn ngơ, không nghĩ tới khuê nữ nói tới việc này.

Ngưng một lát, hấn mới ngượng ngùng cười nói: “Đỗ Quyên, gia gia nãi nãi ngươi...”

Tuy Đỗ Quyên không nhanh mồm nhanh miệng, nhưng dư sức đối phó Lão Thực cha.

Nàng không lảng phí công phu, ngắt lời cha, cười nói: “Gia gia nãi nãi là trưởng bối, chúng ta không thể trách bọn họ, cũng không thể bởi vì chuyện này mà không hiếu thuận.”

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu nói: “Đúng. Đúng. Đúng! Khuê nữ ngoan!”

Đỗ Quyên bĩu môi. Nói tiếp: “Hiếu thuận gia gia nãi nãi là không sai, chúng ta vẫn luôn hiếu thuận. Cha, ngươi nói chúng ta có tính là không hiếu thuận không?”

Hoàng Lão Thực càng dùng sức gật đầu nói: “Hiếu thuận! Thật hiếu thuận!”

“Ân” Đỗ Quyên hài lòng gật đầu nói, “Nhưng là cha, chúng ta cũng phải có thứ tự. Chúng ta hiếu thuận gia gia nãi nãi là thay cha và nương hiếu thuận. Nhưng chúng ta cũng phải hiếu thuận với cha mẹ mới bỏ công cha mẹ nuôi dưỡng chúng ta.”

Hoàng Lão Thực nhất thời há to miệng, cười nói: “Các ngươi đều ngoan, rất hiếu thuận. Ta và nương ngươi đều biết.”

Đỗ Quyên nói: “Vậy cha có từng nghĩ qua chưa, sau này thì sao? Trước mắt cha chưa có nhi tử, đợi sang năm nương sinh thêm một đứa, nó còn nhỏ vậy sau này cha sẽ làm sao?”

“Làm sao?” Lão Thực cha trước giờ đều là cắm đầu cắm cổ làm việc, chưa từng có kế hoạch về sau. Bởi vậy một đầu mê muội, “Ta và nương ngươi... Chậm rãi qua.”

Đỗ Quyên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hiện tại tỷ muội chúng ta còn chưa xuất giá, gia gia nãi nãi và tiểu thúc cứ như vậy đối với chúng ta. Nếu mấy người chúng ta đều xuất giá, ta sợ cha và nương đều bị bên kia khi dễ chết.”

Hoàng Lão Thực giật mình nói: “Sẽ không, sẽ không!”

Đỗ Quyên cướp lời: “Khẳng định sẽ! Nhất định sẽ!”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Khẳng định sẽ!”

Hoàng Ly chu môi ghé sát vào tai Lão Thực cha bá đạo hô: “Nhất định sẽ!!!”

Lão Thực cha bị tiểu nha đầu hét đến mức lỗ tai phát ù, rụt cổ lại, sợ hãi nhìn ba khuê nữ, ngơ ngác nhìn tình thế trước mắt.

Đỗ Quyên thêm củi lửa, nói: “Cha, người thật khờ hay giả ngu vậy?”

Lão Thực cha lấp bắp nói: “Cha... Cha chính là ngốc a!”

Vẻ mặt rất tự ti nản lòng.

Đỗ Quyên trang nghiêm nói: “Cha, ngốc cũng không sao! Không phải cha sinh ba khuê nữ có khả năng sao?”

Hoàng Lão Thực như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: “Đúng, đúng, cha có mấy khuê nữ giỏi. Mấy ngày trước Lâm Đại Đầu ganh tỵ với ta nữa, nói một hồi lâu, đáng vẻ không phục.”

Đỗ Quyên nói: “Vậy cha có muốn nghe ý kiến của chúng ta không?”

Mắt Hoàng Tước Nhi lấp lánh nhìn lão cha. Hoàng Ly trực tiếp dùng ánh mắt áp bức lão cha như muốn nói “Người không nghe ta sẽ khóc”.

Hoàng Lão Thực nhanh chóng gật đầu nói: “Sao không nghe? Không phải cha vẫn luôn nghe các người sao! Đỗ Quyên người nói, có chủ ý gì tốt?”

Đỗ Quyên đánh một vòng lớn, mới quay về chính đề, nói: “Cha, người nhớ kỹ: chuyện khác chúng ta không so đo, cũng hiếu thuận gia gia nãi nãi. Chỉ là chuyện hôn nhân của ba tỷ muội chúng ta, cha người nhất định không thể nghe gia gia nãi nãi.”

Hoàng Lão Thực nghi ngờ nói: “Gả... Gả người? Ai muốn gả các người?”

Hắn thật luyến tiếc gả khuê nữ, cho nên vẻ mặt thận trọng.

Đỗ Quyên cũng không nói nhiều. Nói nhiều nữa Lão Thực cha sẽ hòe òe, nên chỉ nói với hắn, vì tương lai có thể chiếu cố cha mẹ thật tối, việc hôn nhân của tỷ muội các nàng nhất định không thể để cho gia gia nãi nãi nhúng tay, “Dĩ nhiên người một nhà chúng ta sẽ thương nghị, sau đó tuyển hợp tâm ý.”

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu, đề nghị này rất hợp tâm tư hắn.

Hoàng Ly lại nói: “Cha, sau này ta sẽ nuôi người và nương. Ta không gả cho người. Ta ở đây chiêu phu, chiêu một con rể về nuôi cha và nương.”

Hoàng Lão Thực kích động ôm chặt tiểu khuê nữ, cọ cọ vào mặt non mềm của nàng, lẩm bẩm nói: “Khuê nữ ngoan, khuê nữ ngoan!”

Đỗ Quyên thấy tiểu muội ăn nói lung tung, đem lời phòng bị đều nói ra, vội trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người còn chọn rể hả? Nương còn muốn sinh tiểu đệ đệ đó, người ở nhà không đi, tiểu đệ đệ làm sao? Còn phải phân ruộng đất cho người?”

Hoàng Lão Thực nghe xong vui vẻ, lời này càng trúng ý hắn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tỉ mỉ nói với Lão Thực cha, nói các nàng sẽ cố gả ở trong thôn, tìm thanh niên hiền lành trong sạch, lúc đệ đệ còn nhỏ, sẽ ở gần chiếu cố cha mẹ.

Bây giờ Hoàng Lão Thực mới hiểu được ý tứ của khuê nữ, hắn tỏ vẻ “Không có gì là không tòng mệnh”.

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Cha, ta nói nhiều như vậy vì sợ người gặp gia gia nãi nãi, bị gia gia quát, nãi nãi mắng, chuyện gì cũng đáp ứng. Người nói đi, người có phải như vậy hay không?”

Lão Thực cha liền cúi đầu không lên tiếng, chỉ nhip nhip thanh củi trong tay.

Cha mẹ lớn hơn trời. Ở vùng núi hẻo lánh này, cha mẹ chính là trời của hắn.

Hắn quen nghe lời.

Đỗ Quyên nhìn biểu cảm của hắn, không khỏi lo lắng.

Nàng và Hoàng Tước Nhi liếc nhau, đều cảm giác “áp lực lớn như núi”.

Nhưng khó có thể kêu hắn nghe lời.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, nghiêm trọng nói với Lão Thực cha: “Cha, nếu gia gia nãi nãi kêu người đến, đem chúng ta hứa cho nhà nào đó, người chết cũng không thể đáp ứng! Cho dù đánh chết người, người cũng không thể đáp ứng! Bằng không đợi người trở về, chết chính là chúng ta.”

Hoàng Lão Thực đột nhiên ngẩng đầu, há to miệng.

Hoàng Ly làm áp lực theo, đánh khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng nói: “Cha, nếu người đáp ứng nãi nãi, ta sẽ không ở nhà. Ta và tỷ tỷ sẽ vào ở trong núi. Chúng ta ai cũng không lấy chồng!”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đồng loạt gật đầu.

Hoàng Lão Thực nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Đỗ... Đỗ Quyên, các người... Các người đi vào núi?”

Khuê nữ này từng bị té hai lần.

Hắn không hề hoài nghi nàng đang uy hiếp mình.

Đỗ Quyên cười an ủi hắn nói: “Cha, người đừng sợ. Kỳ thật việc này rất dễ dàng. Nếu gia gia nãi nãi mặc kệ việc hôn nhân của chúng ta, đương nhiên là tốt rồi. Nếu bọn họ ép buộc người đáp ứng, mặc kệ muốn gả chúng ta cho ai... cha, chỉ cần người như vậy...”

Ghé sát vào mặt Lão Thực cha nói nhỏ ân cần dạy bảo.

Hoàng Ly bổ sung, nói nàng sẽ ở cùng cha, sẽ dạy hắn làm như thế nào.

Lão Thực cha liền nở nụ cười, cảm thấy quả thực dễ dàng.

“Yên tâm, cha đều nghe các người.” Miệng an ủi khuê nữ, Hoàng Lão Thực cũng yên lòng. “Việc này dễ dàng, cha đều nhớ.”

Đỗ Quyên nhất thời vui vẻ, lại dặn dò: “Cha nhớ kỹ: ngàn vạn lần không thể đáp ứng gia gia và nãi nãi. Nếu có người tới cửa cầu hôn, tỷ muội chúng ta nhìn trúng sẽ nói với cha, cha giúp chúng ta định thân.”

Hoàng Lão Thực bảo đảm nói: “Chỉ cần các người nhìn trúng, cha khẳng định đáp ứng.”

Vẻ mặt Hoàng Tước Nhi nhất thời đầy vui sướng.

Đỗ Quyên cười nói: “Cha yên tâm, chúng ta như vậy cũng vì cha và nương. Vì tương lai có thể chiếu cố cha và nương, cũng hiếu thuận gia gia nãi nãi, sẽ giúp tiểu đệ đệ rõ ràng môn hộ.”

Hoàng Ly nhuyển nhu nhu đỗ nói: “Cha, ta trưởng thành, mỗi ngày sẽ nấu món ngon cho người ăn, làm đồ mới và giày mới cho người mặc, còn giúp người đầm lưng...”

Nhất thời cả người Đỗ Quyên nổi một tảng da gà.

Hoàng Lão Thực lại cười không khép được miệng, hạnh phúc tìm không ra phương hướng.

Mấy cha con đang nói, bỗng nhiên Hoàng Tước Nhi nói: “Nương đã về.”

Đỗ Quyên vội đối với Lão Thực cha nói: “Chuyện vừa rồi, cha đừng nói với nương. Nương dễ nổi giận, nếu cha nói coi chừng bị nương mắng. Cũng không thể nói với người bên ngoài. Ngàn vạn ngàn vạn lần! Nếu cha không khoá cửa miệng lại, nói việc này ra ngoài, chúng ta sẽ không để ý cha.”

Uy hiếp người không tốt, uy hiếp cha mình càng không đúng, nhưng chiêu này đối với Lão Thực cha có tác dụng nhất, bởi vậy tỷ muội Hoàng gia nhiều lần áp dụng.

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu.

Hắn cũng không muốn tìm mắng, đương nhiên sẽ không nói với Phùng Thị.

Vì thế lúc Phùng Thị đi vào, bốn cha con như không có chuyện gì, chỉ nói bánh bí đỏ ăn ngon ra sao, còn nói buổi trưa nấu cái gì ăn.

Phùng Thị cảm thấy kỳ quái, phảng phất cha con bọn họ rất cao hứng, liền hỏi: “Đang nói gì mà cao hứng như vậy?”

Hoàng Lão Thực nhìn khuê nữ nhếch miệng cười.

Có chung bí mật với khuê nữ, cảm giác thật tốt.

Hoàng Ly liền cướp lời nói: “Nương, chúng ta đang ăn bánh bí đỏ.”

Phùng Thị sảng giọng: “Đồ tham ăn! Ăn ít chút, bằng không lát nữa ăn không ngon.”

Hoàng Ly gật đầu đáp ứng.

Đỗ Quyên hỏi: “Nương không có kêu tiểu di và tiểu dượng đến nhà chúng ta ăn cơm?”

Phùng Thị nói: “Buổi trưa tiểu dượng và tiểu di ngươi tới nhà cha nuôi ngươi ăn cơm. Trưa nay chúng ta tùy tiện qua bữa, đợi buổi tối nấu nhiều một chút, gọi bọn họ tới đây ăn. Sáng sớm ngày mai phải đi, tiểu di ngươi đỡ phải động muôi động đũa, thừa đồ ăn cũng không có chỗ để, còn phải mang tới cho các ngươi.”

Hoàng Lão Thực, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly là không đi, nên nàng nói như vậy.

Đỗ Quyên nghe xong vội gật đầu, cùng Hoàng Tước Nhi tính toán an bài.

Sau bữa cơm trưa, ba tỷ muội đồng loạt trở về phòng.

Chương 133

Ngày Hội Tình Nùng

Đỗ Quyên lại nghiêm khắc dặn dò Hoàng Ly nói: “Hoàng Ly, ta và nương đi, ngươi phải thông minh chút. Đại tỷ bận rộn việc nhà, ngươi phải theo cha, cẩn thận trông hấn. Đừng xem cha vừa rồi đáp ứng dứt khoát, gia gia nãi nãi là cha mẹ ruột của hấn. Nếu gia gia nãi nãi nổi giận, nói không chừng cha sẽ quên lời hứa với chúng ta. Ngươi đi theo hấn, nếu gia gia nãi nãi bức cha, ngươi liền gào thét cho lớn lên! Muốn chết muốn sống gào! Có thể khóc lớn tiếng bao nhiêu thì lớn tiếng bấy nhiêu.”

Đỗ Quyên đang đánh cược, cược một khi xuất hiện tình hình đó, xem trong lòng Lão Thực cha, cha mẹ quan trọng hay là khuê nữ quan trọng.

Không phải nàng không biết lượng sức.

Ở riêng lâu như vậy, vì gia gia nãi nãi chán ghét nương, dần dần đối với Lão Thực cha cũng thờ ơ. Lúc có chuyện thì yêu cầu đòi hỏi thập phần hà khắc, mặc dù có thể bắt ép đại nhi tử, lấy được bất quá là danh nghĩa tình thân và hiếu đạo mà thôi.

Mà mấy khuê nữ cho Lão Thực cha toàn là ôn nhu, làm cho người đàn ông trung thực thô kệch trở nên thập phần nhi nữ tình trường. Bình thường Hoàng Ly muốn làm gì, bất luận đúng sai, hấn luôn đáp ứng. Nếu không nhờ Phùng Thị và Đỗ Quyên quản, khẳng định Hoàng Ly bị hấn sủng vô pháp vô thiên.

Cho nên, Đỗ Quyên cảm thấy Hoàng Ly có thể cùng gia gia nãi nãi ganh đua ưu khuyết điểm.

Hoàng Ly trịnh trọng gật đầu.

Đỗ Quyên lại nói: “Tuy ngươi thông minh, nhưng vẫn còn nhỏ. Nên làm như thế nào phải nghe đại tỷ tỷ. Ngươi phải để tâm làm xong chuyện này, ta thưởng hậu. Đồ mới là khẳng định có, còn có đồ chơi. Trừ bỏ cái này, nếu ta thấy bên ngoài núi đồ ăn ngon mới lạ, ta sẽ cùng người học, trở về làm cho ngươi ăn.”

Hoàng Ly mừng rỡ, lặp lại cam đoan, nàng nhất định không phụ nhờ vả.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong mỉm cười nhìn nhau.

Nghỉ xong, Lâm Xuân tới nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, buổi tối nấu cơm ăn sớm chút. Ăn rồi chúng ta đi bờ sông trong thôn xem đèn. Đêm nay tháng đủ trăng tròn, lại có đèn, chiếu trên sông, cảnh sắc đó mới đẹp.”

Cảnh tượng này, năm rồi Đỗ Quyên cũng đã thấy, đích xác rất đẹp, vội đáp ứng.

Sau bữa cơm chiều, Phùng Thị và Phùng Minh Anh như cũ thu thập hành trang, chuẩn bị mang cho nhà mẹ đẻ thổ sản vùng núi, vừa cẩn thận thu thập vừa nghĩ xem còn sót thứ gì.

Tỷ muội Đỗ Quyên cùng Lâm gia, con nhà Quả Cân đi vào thôn chơi.

Tối nay thôn Thanh Tuyền thật là đẹp!

Vàng trắng tròn treo cao giữa vùng trời nước một màu, lộng lẽ toả sáng khắp cổ thôn Thanh Tuyền.

Hai bên bờ sông, những gia đình có điều kiện như Lâm gia đều treo đèn lồng to màu đỏ trước cửa viện, thậm chí treo lên cả cây hoè, cây dương già bên bờ sông. Nhà có điều kiện kém một chút cũng đốt đuốc cắm bên bờ.

Cứ như vậy, dọc theo hai bờ sông đèn đuốc sáng trưng.

Ngọn đèn, ánh lửa và ánh trăng trên trời hoà lẫn nhau, phản chiếu trên sông, quang ảnh bị dòng nước xiết phá thành mảnh nhỏ, theo con sóng dập dờn trôi xuống hạ du.

Thu hồi tầm mắt, ánh sáng chỗ cũ như trước bị phá thành mảnh nhỏ.

Nhìn về phía thượng du, một dòng ánh sáng như rồng bơi từ phía trên chạy tới, phảng phất như một phố thị. Trong bóng cây tùng, bóng người lắc lư, từ xa lại gần, tiếng cười nói to nhỏ nối liền không dứt, còn có tiếng trẻ con kêu gọi không ngừng.

Dưới ánh trăng, đó đây vắng đưa tiếng sáo du dương.

Đỗ Quyên say sưa. Cảnh tượng này tương tự như cảnh đêm ở cổ thành Lệ Giang Vân Nam kiếp trước, bất quá nó tự nhiên hơn, đầy hương vị cổ xưa, thần bí, tràn ngập phong tình nông thôn. Cổ thành Lệ Giang đã bị thương nghiệp hóa.

Trên hai cây cầu đá, dòng người đông đúc đi qua.

Lâm Xuân nói bên tai nàng: “Chúng ta đi tới bờ sông chơi. Tối qua ta... bên cạnh miếu nương nương, nước trong xanh hơn. Ánh trăng chiếu thật sáng.”

Trong lòng Đỗ Quyên vừa động, nói: “Xuân giang Hoa Nguyệt Dạ. Trễ thêm một tháng thì tốt rồi.”

Lâm Xuân vội hỏi “Cái gì xuân giang Hoa Nguyệt Dạ?”

Đỗ Quyên thấy tiếng người quá ồn ào, liền nói: “Lát nữa sẽ nói người nghe.”

Không biết từ lúc nào, trên cầu vang lên tiếng trống, trợ hứng cho thuyền chổng xào giữa sông.

Mỗi khi có ngày hội, người trong thôn đều ra góp vui. Đêm 30 và mừng một có múa sư tử, hôm nay ở giữa sông biểu diễn chổng thuyền, không vì giải thưởng thắng thua, mà thuần túy là tìm niềm vui.

Trong sông có rất nhiều đá cục, dòng nước chảy xiết, chổng thuyền dưới sông không phải là chuyện dễ dàng, bởi vậy người tham gia đều là thanh tráng niên.

Lúc Đỗ Quyên bọn họ chạy tới, phát hiện ở dưới cầu đá có trên hai chiếc thuyền gỗ có hơn mười thiếu niên, đang ra sức chổng đỡ, ổn định con thuyền nhỏ đang phập phồng lác lư trong dòng nước xiết. Trên cầu bày ba cái trống lớn. Ba thiếu niên chỉ mặc áo đơn, đang liều mạng gỗ mạnh.

Cửu Nhi là một trong số đó.

Ngày hội như vậy, già trẻ thôn Thanh Tuyền đều ra chơi.

Trong bầu không khí nhộn nhịp này hấp dẫn những cặp tình nhân hẹn hò nhất, cũng là cơ hội cho các trưởng bối xem xét lựa chọn cho bọn tiểu bối.

Dưới cầu các thiếu niên biểu diễn mạnh mẽ mười phần, không biết ra sức vì ánh mắt của ai. Trên cầu, bên bờ sông, âm thanh ủng hộ liên tục vang lên xen lẫn tiếng cười thanh thúy của thiếu nữ, cũng không biết đang trầm trồ khen ngợi ai.

Thu Sinh vừa đến đã bị Lâm Đại Mãnh gọi xuống sông chổng thuyền.

Hạ Sinh đi đầu mở đường, vừa quay đầu nhìn Hoàng Tước Nhi cười, lại ân cần dặn dò: “Tước Nhi, đi theo ta. Đỗ Quyên, nắm tay Hoàng Ly, đừng để cho người ta chen lấn. Xuân Nhi, coi chừng Đông Sinh, đừng để hắn chui loan khắp nơi, lỡ bị rớt xuống sông không phải là chuyện chơi. Tiểu Côn, người ở phía sau coi chừng các nàng. Đều đi theo ta, chúng ta qua bên kia lên trên cầu.”

Mọi người đồng loạt đáp ứng, cười đùa đi theo sau hắn về hướng cầu đá.

“Nhìn, Cửu Nhi ca ca đang ở đằng kia.”

Đông Sinh dùng sức hét, đuổi cổ hô to.

Trong đám người cũng ồ lên cùng tiếng cười vang.

Bọn họ đã chen gần đến cầu đá cạnh bờ sông. Tình cảnh dưới sông, trên cầu, bên bờ đều nhìn rõ ràng không sót gì.

Xuyên qua cành liễu rủ bên bờ, Đỗ Quyên nhìn thấy Cửu Nhi chỉ mặc áo đơn, đeo đai lưng, chân trần nhảy lên một cái trống lớn, dùng sức nhảy.

Hắn mạnh mẽ đứng vững, tiếng trống “thùng thùng, đong đong”, mang theo tiết tấu mạnh mẽ nhanh đều truyền ra như đánh vào lòng người, làm cho trái tim không tự chủ nhảy cùng hắn.

Thiếu niên kia, vừa nhảy vừa rống to: “Ôi! Ôi!”

Hai thiếu niên bên cạnh thấy hấn xung mãn như thế, cảm thấy ngứa, cũng nhảy lên mặt trống, dùng chân đập lên.

Nhưng bọn họ lại dẫm không vang như Cửu Nhi, cũng không nắm giữ tốt tiết tấu, đập loạn một hồi cảm thấy không được, nhảy xuống vung lên dùi trống gõ như cũ.

Đỗ Quyên xem cao hứng vạ phần, lớn tiếng kêu: “Tốt!”

Đám người Lâm Xuân cũng vỗ tay ủng hộ.

Cửu Nhi đứng trên trống, trên cao nhìn xuống, lập tức phát hiện bọn họ, kích động hô lớn một tiếng “Đỗ Quyên”. Cùng với tiếng kêu, chân dẫm mạnh một cái, “đông” một tiếng trống vang rung trời như đệm cho tiếng kêu lúc này.

Vì thế dọc theo hai bờ sông, mọi người đều biết Đỗ Quyên tới.

Đám người Hạ Sinh cười ngửa tới ngửa lui. Đỗ Quyên cũng không nhìn được.

Nhất thời, mấy chỗ đều có người kêu Đỗ Quyên.

Đều là thanh âm của con gái, chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

Không dễ dàng chen đến bên cầu đá, một bé gái kéo lấy Đỗ Quyên cười to hô lớn: “Đỗ Quyên, sao các người bây giờ mới đến?”

Đây là Quế Hương, biểu muội của Cửu Nhi, khuê nữ của Vương thợ đá.

Năm nay nàng 10 tuổi, rất thích chơi với Đỗ Quyên.

Cả Nhị Nha nhà Quả Cân, các nàng xem Đỗ Quyên như khuê mật.

Lập tức, Lâm Xuân bị Cửu Nhi kéo đi đánh trống trợ uy. Quế Hương lôi kéo tỷ muội Đỗ Quyên cùng Nhị Nha tới nhà mình ngồi chơi. Nhà nàng ở ngay bên bờ kia sông, đứng ở trong sân có thể nhìn thấy toàn cảnh trên sông, không cần đi ra ngoài chen lấn.

Đỗ Quyên ngại người nhiều, bởi vậy cầu còn không được, đoàn người liền theo nàng.

Vào viện xong, trong chớp mắt Hoàng Tước Nhi phát hiện không thấy Hạ Sinh.

Đang ngạc nhiên đã thấy Hạ Sinh mỗi tay xách một băng ghế dài, cười ha hả từ nhà Vương gia chạy đến, nhìn các nàng nói: “Ta tìm đại cô mượn hai băng ghế. Các người trông có vẻ mệt mỏi, ngồi đi.”

Vừa nói chuyện vừa đi tới gần, nhanh nhẹn đem băng ghế bày ra.

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Hoàng Tước Nhi, ý vị thâm trường cười.

Hoàng Tước Nhi thấy mặt phát sốt, ngực đập thình thịch, vừa vui sướng lại thẹn thùng.

Ngay cả Quế Hương cũng cười nhạo nói: “Hạ Sinh ca ca, người thật tí mĩ như đàn bà. Ta còn không nhớ về nhà lấy băng ghế đâu. Đứng như vậy mới nhìn thấy a. Đợi lát nữa còn muốn đi chỗ khác chơi, ai mà ngồi chứ?”

Hạ Sinh cũng không thèm để ý, cười nhìn Hoàng Tước Nhi nói: “Không bắt các người ngồi ngay bây giờ. Đứng mệt mỏi thì ngồi thôi.”

Hoàng Ly lại hô: “Ta nhìn không thấy. Ta muốn đứng trên ghế xem.”

Hạ Sinh đắc ý nói: “Nhu thế nào? Còn không phải là có công dụng sao!”

Rồi ôm Hoàng Ly và Đông Sinh lên trên ghế đứng ổn. hấn và Hoàng Tước Nhi đứng cạnh đỡ một đứa bé.

Quế Hương trêu ghẹo nói: “Hạ Sinh ca ca, người thật trọng như vậy, tương lai ai gả cho người là hưởng phúc.”

Một câu nói làm Hạ Sinh không có thanh âm, quay mặt qua hướng khác.

Tỷ muội Đỗ Quyên không dám nói tiếp, làm Quế Hương cảm thấy kỳ quái.

Vừa lúc Cửu Nhi và Lâm Xuân đánh trống mệt mỏi, đến tìm bọn họ. Quế Hương hô to “Cửu Nhi ca ca! Xuân Sinh ca ca!” Bọn họ đến nhập bọn.

Cửu Nhi nóng đến bốc hơi, miệng hét lên: “Khát quá. Đến nhà Đại cô uống chút trà. Đỗ Quyên, đi vào bên trong nghỉ một lát đi! Nương và tỷ tỷ ta cũng bên Đại cô. Bên ngoài ồn chết, coi cũng không có ý tứ gì.”

Đỗ Quyên hỏi Hoàng Tước Nhi và Nhị Nha có đi hay không.

Hai người đều gật đầu, vì thế mọi người đi về hướng nhà Vương gia.

Vừa vào nhà chính, chợt nghe một phụ nữ lớn giọng nói: “... Đến cùng Đỗ Quyên định cho Cửu Nhi hay là định cho Lâm Xuân? Muốn định thì định, không thì cũng nói rõ ra. Nhà vệ sinh không có thì, tính là cái gì?”

Đỗ Quyên nghe xong há hốc mồm.

Người xấu cũng sẽ có người thích. Người tốt cũng sẽ có người ghét.

Đỗ Quyên cũng giống vậy.

Đa số thôn dân thôn Thanh Tuyền đều thích nàng, nhưng cũng có thật nhiều người ghét nàng; ghét nàng làm cho người ta thích, thậm chí có người cảm thấy nàng hoa ngôn xảo ngữ dối người, chỉ là có mắt nhìn người thôi.

Trước mắt có một người, chính là nhị thẩm của Quế Hương, gọi là Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương dĩ nhiên có khuê nữ gọi Hòe Hoa, cỡ tuổi Cửu Nhi, bộ dạng có vài phần nhan sắc. Nàng coi trọng Lâm gia, muốn đem Hòe Hoa hứa cho Cửu Nhi.

Nàng thăm dò ý tứ em dâu Lâm thị, muội muội của Lâm Đại Mãnh, nhưng Lâm thị nói đại tâu trúng ý con gái nuôi Đỗ Quyên làm con dâu.

Hòe Hoa nương nghi hoặc, nói không phải Đỗ Quyên đã hứa cho Lâm gia nhị phòng, Lâm Xuân con trai của Lâm Đại Đầu sao? Năm đó người lớn hai nhà đều nói xong, Lâm Đại Đầu còn giúp Đỗ Quyên làm tiệc đầy tháng nữa.

Lâm thị hàm hồ cho qua, nói năm đó chỉ là nói thôi chưa quyết định.

Hòe Hoa nương liền ghét Đỗ Quyên.

Bởi nàng nghĩ, nếu Cửu Nhi định thân với Đỗ Quyên, đem Hòe Hoa hứa cho Lâm Xuân cũng không sai. Nhưng nay cả hai thanh niên đều lơ lửng, con rể nàng chưa định, có thể không ghen ghét Đỗ Quyên sao?

Chương 134

Tình Địch

Đỗ Quyên chỉ sừng sốt trong nháy mắt, rồi cất bước đi vào.

Đôi mắt gia gia nãi nãi, nàng muốn duy trì tình thân, tận hiếu đạo, còn phải cố kỵ để cha mẹ không bị vạ lây, bởi vậy nói chuyện không dám quá tùy tiện.

Nhưng đôi mắt với người không liên quan nàng cần cố kỵ sao?

Huống hồ, người nói thật khó nghe. Nếu nàng nhẫn nhịn, tương lai còn không biết bị truyền thành bộ dáng gì.”Đi con đường của mình, để cho người khác đi nói.” Ở cổ thôn trong núi sâu này, nếu bị lời đồn làm cho người lên án, sau này sẽ khó khăn.

Chợt nghe vợ Đại Mãnh nói: “Tâu tử, người nói gì vậy? Đỗ Quyên...”

Đỗ Quyên đi vào ngắt lời mẹ nuôi, cười nói: “Mẹ nuôi, thím không biết nội tình nên nói như vậy. Vừa lúc ta tới, Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng tới, mẹ nuôi cũng có mặt. Trước mặt nhiều người, ta nói cho thím biết: ta không định thân với Cửu Nhi, cũng không định thân với Lâm Xuân, mẹ nuôi và Đại Đầu thím cũng không có ý định cưới ta làm con dâu. Thím có thể yên tâm. Nhà vệ sinh còn trống, muốn thái cứ việc đi, nín lâu không tốt. Bất quá, Cửu Nhi và Lâm Xuân xuất sắc giỏi giang như vậy, mẹ nuôi và Đại Đầu thím khẳng định phải cẩn thận chọn con dâu. Nếu các nàng không để cho ai thái thì không thể trách lên đầu ta.”

Vừa nói, vừa thối lui một bước qua bên cạnh, đẩy Lâm Xuân và Cửu Nhi đang đứng ở sau lưng nàng ra, hướng mọi người triển lãm.

Lời nàng nói thối phồng 2 người con trai Lâm gia, cũng phải sạch bản thân.

Về phần thái cái gì, tuy thô tục nhưng tiếp lời của Hòe Hoa nương, cũng không tính đột ngột. Còn nữa, nghe xong để khiến mọi người bật cười. Lời nghiêm trang đối với bé gái như nàng mà nói, không quá thích hợp.

“Ha ha ha...”

Quả nhiên, mọi người đều âm âm cười ha ha.

Quế Hương cười khom người, Nhị Nha và Hoàng Tước Nhi cũng cúi đầu mím môi cười.

Vợ Đại Mãnh là người ngồi không yên, thiếu chút nữa ngã quy, cười dùng ngón tay chỉ Đỗ Quyên: “Ngươi nha đầu kia... Ái dà, buồn cười chết ta!”

Bị so sánh là nhà vệ sinh (hố phân), Lâm Xuân và Cửu Nhi trợn mắt nhìn Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương nhìn bé gái đang cười khanh khách, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nàng hỏi tới: “Ngươi thề đi. Nhà các ngươi tuyệt không kết thân với Lâm gia?”

Đỗ Quyên chưa trả lời, vợ Đại Mãnh vợ ra mặt nói: “Tẩu tử, ngươi đem con và cháu ta so với nhà vệ sinh, ta còn chưa mắng ngươi, ngươi còn nói? Nhi tử là của ta, như thế nào, cưới ai làm con dâu còn muốn nhờ ngươi cho phép? Ngay cả chị ta còn chưa nói gì nữa kia.”

Hòe Hoa nương cười làm lạnh nói: “Không phải. Không phải là ta nghe Đỗ Quyên nói...”

Vợ Đại Mãnh nói: “Đỗ Quyên nói không sai. Đó là trước mắt. Bọn họ nhỏ như vậy, chuyện sau này ai có thể biết trước. Cứ nói lão Lưu gia và lão Lý gia ở thôn Đông chúng ta, thù nhiều năm như vậy, cuối cùng còn kết thân gia. Ngươi làm gì muốn Đỗ Quyên thề? Hơn nữa, 2 nhà chúng ta ra sao, có quan hệ gì với tẩu tử? Tẩu tử lo nhiều quá rồi.”

Lời này đã chặt đứt tâm tư kết thân của Hòe Hoa nương.

Hòe Hoa nương xấu hổ đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt thống hận nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thảm than: vậy là triệt để đắc tội người này rồi.

Thật là cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng a!

Có người luôn muốn đổ hết sự bất như ý của mình lên đầu người khác.

Như những kẻ tình trường thất ý, cho rằng đánh ngã tình địch thì có thể như nguyện, mà không biết trong lòng người ta có mình hay không, không biết là dù có tình địch hay không, người ta vẫn không yêu mình.

Hoàng Tước Nhi thấy ánh mắt Hòe Hoa nương bất thiện, không muốn ở đây đợi tiếp nữa, kéo Đỗ Quyên nói: “Đi, chúng ta đi ra ngoài xem thuyền đi.”, đều quên tại sao mình tới đây.

Lâm Xuân quét mắt nhìn phụ nữ đó, không nói một lời đẩy Đỗ Quyên đi.

Hạ Sinh lại không đi, tiến lên cười nói: “Nhị thím, Hòe Hoa nhà ngươi cũng là nhà vệ sinh không có thi đó.”

Hòe Hoa nương đang sinh khí, lập tức trợn mắt nói: “Là đứa ăn giòi nào đây?”

Hạ Sinh cười hì hì nói: “Không phải sư nương ta muốn Hòe Hoa làm con dâu sao. Thím không bằng lòng lại nhớ thương sư huynh của ta, trong lòng lại không trách Hòe Hoa nhà người “nhà vệ sinh không sót thì”?”

Mọi người đều cười, nếu tính như vậy, rất nhiều người đều là thế.

Sắc mặt Hòe Hoa nương càng thêm khó coi.

Đi tới cửa, Lâm Xuân quay đầu kêu lên: “Nhị ca, còn không đi?”

Rất khinh thường liếc nhìn Hòe Hoa nương, cảm thấy nói với nàng rất mất mặt.

Vì thế, đám người Hạ Sinh, Cửu Nhi như ong vỡ tổ đi ra ngoài.

Cửu Nhi ngay trà cũng quên uống, đợi chạy đi rồi mới nhớ tới, lại quay đầu tìm đại cô muốn uống trà.

“Ừng ục ừng ục” uống một bát lớn trà, lau vệt nước bên miệng, sầm mặt nói với nương hấn: “Sau này đừng nói việc hôn nhân của ta với người khác! Ta trưởng thành phải làm tướng quân. Đại trượng phu chưa đền nợ nước, sao thành gia được?”

Nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực, thân khí như thật xoay người đi ra ngoài.

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên, sững sốt nửa ngày, mới chỉ vào bóng tiều tử này, hướng mọi người nói: “Xem này... Tiều tử đáng chết! Còn đại trượng phu? Ta phi! Ba tuổi còn đái dầm kìa, còn đòi làm tướng quân!”

Nương Quế Hương cười ngửa tới ngửa lui.

Sau khi đoàn người Đỗ Quyên ra ngoài, ở cửa viện gặp đám người Thủy Tú và vài thiếu nữ lớn hơn, trong đó một bé hơn mười tuổi, mi thanh mục tú, nhìn thấy Cửu Nhi mừng rỡ kêu “Cửu Nhi ca ca”, lại gọi Lâm Xuân “Xuân Sinh đệ đệ”.

Đây là Hòe Hoa.

Đáng tiếc vừa rồi nương nàng ở trong phòng trình diễn, làm cho Lâm Xuân và Cửu Nhi chán ghét cực độ. Lúc này thấy nàng, họ như sợ bị dính vào, không thèm để ý tới. Một người thúc Hạ Sinh và tỷ muội Hoàng gia đi mau, nói đến không kịp.

Thủy Tú cười mắng: “Chạy sô sao? Các người không phải là người chèo thuyền.”

Nàng đang muốn nói chuyện với Hoàng Tước Nhi. Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên sớm bị người đẩy đi.

Hòe Hoa không được để ý tới, trong lòng ủy khuất vạn phần, thấy đường muội Quế Hương và Nhị Nha, Đỗ Quyên vừa đi vừa líu ríu nói chuyện, liền nhìn chăm chăm theo bóng dáng Đỗ Quyên trầm mặc không nói. Dòng người trên bờ sông ở cầu đá càng thêm ồn ào. Đoàn người Đỗ Quyên bất tri bất giác

cùng với Lâm Xuân đi về hướng thượng du, tránh đám người tụ tập xem náo nhiệt.

Hạ Sinh không màng xem náo nhiệt, có thể bởi Hoàng Tước Nhi đã rất vui vẻ. Lâm Xuân muốn mang Đỗ Quyên đi ra ruộng ngắm trăng. Cửu Nhi đương nhiên đi theo. Bọn họ không để ý xem náo nhiệt. Quế Hương kéo Đỗ Quyên, thấp giọng nói về nhị thâm của nàng, chính là Hòe Hoa nương, nhỏ mọn tính kẻ, Đỗ Quyên mới chợt hiểu ra.

Quế Hương là một Tiểu Bát Quái. Đỗ Quyên cũng thích nghe tin tức. Nhị Nha và Hoàng Tước Nhi càng không cần nói, bởi vậy mấy bé gái cố hỏi cố đáp, nói tới việc hôn nhân của thiếu niên nam nữ trong thôn, thập phần hưng trí.

Nếu nói không đầy đủ, đám người Cửu Nhi còn có thể bổ sung.

Tỷ như Quế Hương nói đại biểu ca Phúc Sinh đã sắp định thân. Vài nhà tới cửa cầu thân, đại mợ nhìn trúng tỷ tỷ Trương gia, là cô gái ở chung với Thủy Tú lúc nãy.

Đỗ Quyên dừng chân lại, hỏi hận nói: “Sao không nói sớm? Ta không cần thận nhìn. Ta không thấy Thủy Tú tỷ tỷ.”

Cửu Nhi cười ha ha, nói: “Ngươi muốn xem mắt đại tẩu, không dễ a.”

Mọi người cũng đều cười rộ lên.

Cửu Nhi còn nói, cũng có người đến nhà Tam thúc cầu hôn, “Chính là Thu Sinh ca ca. Như thế nào, Xuân Nhi ngươi không nghe cha ngươi nói?”

Quế Hương, Đỗ Quyên lập tức lên tinh thần, truy vấn là ai.

Hạ Sinh và Lâm Xuân lại đầy đầu mờ mịt, nói không biết a.

Nếu thật có việc này, tôi qua Thu Sinh cũng sẽ không đi theo Hạ Sinh thăm oán cha “Trong lòng chỉ có mùa xuân. Không có Hạ Thu đông.”

Chẳng biết tại sao, nhớ tới những lời này, Lâm Xuân không nhịn được muốn cười, nghĩ ngày nào đó học lại cho Đỗ Quyên nghe, khẳng định nàng sẽ cười đau bụng.

Nói cười, đoàn người càng đi càng xa, dần dần rời xa cầu đá ồn ào kia.

Chỉ khổ cho Đông Sinh và Hoàng Ly. Bọn họ đối với việc này không hứng thú chút nào. Bọn họ chỉ thích nghe tiếng trống “thùng thùng” kia, còn có tiếng cười đùa chúc mừng xôn xao, còn có biểu diễn chèo thuyền trong sông đầy phấn khích.

Nhưng cánh tay không lay chuyển được đùi. Bọn họ còn nhỏ, lời nhẹ, đành phải buồn bã ỉu xìu theo sát các ca ca tỷ tỷ, tâm tư lại dừng lại ở cầu đá.

Đến chỗ vắng người, trống trải, ánh trăng phá lệ trong sáng. Bên người nước chảy róc rách, lòng người cũng trong vắt như suối, vạn điều suy nghĩ biến mất.

Tìm một bụi cỏ, mọi người ngồi xuống.

Lâm Xuân hỏi: “Đỗ Quyên, xuân giang Hoa Nguyệt Dạ là gì?”

Đỗ Quyên nhân tiện nói: “Đó là thơ Trương Nhược Hư Đòi Đường viết. Mùa xuân thủy triều dâng lên, cùng biển nổi thành một mảnh. Sông nhỏ của chúng ta quá hẹp. Bất quá, người có thể triển khai tưởng tượng, tưởng tượng cảnh tượng rộng lớn hơn, nơi đó ánh trăng nghiêng nghiêng trong thủy triều dâng.”

Tiếp, nàng đọc vắn thơ nổi danh thiên cổ kia ra.

“Xuân giang thủy triều Liên Hải bình, trên biển Minh Nguyệt cùng Triều Sinh. Liễm diễm Tùy Ba ngàn vạn dặm, nơi nào xuân giang vô nguyệt minh?...”*

*Dịch: Sông Xuân và hoa trong đêm trăng

Sông xuân, biển, nước triều bằng,

Mênh mông mặt nước, trăng vàng vạc soi.

Dập dờn sóng vỗ dặm khơi,

Sông xuân đâu chẳng sáng ngời ánh trăng.

“Trước giờ chúng ta đều nhìn ánh trăng và thái dương từ mọc từ phía sau núi, nhưng người ở vùng biển, mỗi ngày nhìn Nhật Nguyệt mọc lên từ mặt nước. Dù chúng ta chưa thấy qua, nhưng có thể tưởng tượng ra. Dem hình ảnh hồ nước trong sơn cốc hôm đó, mở rộng ra vô hạn, mờ mịt bát ngát, nhìn không tới tận cùng, đó chính là biển...”

Lẳng lẳng giữa ruộng đồng, một bé gái dùng thanh âm mềm mại ngọt ngào, miêu tả một cảnh tuyệt đẹp: ánh trăng và dòng thủy triều mãnh liệt từ sông lớn đổ ra biển khơi. Trăng tròn từ biển khơi mênh mông vô bờ bay lên, ánh sáng bao trùm toàn bộ mặt biển...

Nói đến cuối cùng, nàng nhẹ nhàng hừ lên giai điệu quen thuộc...

Lâm Xuân ngưng mắt nhìn Đỗ Quyên, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mịn của nàng, vẻ mặt điềm tĩnh tuyệt đẹp, làm cho người khác an tâm và say mê. Cửu Nhi luôn khí phách cũng nhỏ giọng nói: “Đỗ Quyên, người hát thật dễ nghe!”

Không dám cao giọng sợ phá đi sự yên tĩnh này.

Quế Hương và Nhị Nha liên tục gật đầu, kêu Đỗ Quyên dạy các nàng hát.

Hạ Sinh lại nhìn Hoàng Tước Nhi mỉm cười. Hoàng Tước Nhi cũng an tĩnh cười với hắn, không ngưng ngừng bất an, phảng phất như trở về thời gian trước kia.

Giờ khắc này, ngay cả Đông sinh và Hoàng Ly cũng kiên nhẫn, thuận theo tựa vào ca ca tỷ tỷ, lắng nghe giai điệu không quen.

“... Bờ sông ai đó mới gặp trăng, trăng nước năm nào sơ chiếu người. Nhân sinh đời đời vô cùng, trăng nước hàng năm vẫn không thay....”

Cùng với lời Đỗ Quyên giảng, Lâm Xuân nhớ tới nàng từng so sánh kiếp trước kiếp này, nhất thời suy nghĩ không khống chế tràn ra:

Kiếp trước, thậm chí trước kiếp nữa hắn là hạng người gì?

Hắn cưới ai làm vợ?

Có từng cùng nàng ngồi bên bờ sông ngắm trăng, ngâm thơ?

Hắn muốn tu luyện thêm một kiếp để kiếp sau cưới Đỗ Quyên, có khả năng thành công không?

Kiếp trước, hắn cũng ở tại thôn Thanh Tuyền, hay ở một nơi nào đó của nước Đại Tĩnh?

Đời này, hắn sẽ ở mãi tại thôn Thanh Tuyền hay không?

Nghĩ tới đây chợt thấy bản thân như muối bỏ biển, đặt ở vô cùng trong vũ trụ, chung quanh mờ mịt, dọc không có biển dừng, ngang không có núi chặn...

Cửu Nhi cũng nổi lên hào khí, nghĩ nhất định phải oanh oanh liệt liệt qua cả đời này, để hậu nhân ghi lại trong sách sử, nhớ lại Lâm Dương Sinh (tên thật của Cửu Nhi) đã từng cùng Hoàng Đỗ Quyên bên bờ sông thôn Thanh Tuyền ngắm trăng.

Chương 135

Chặn Ngang Một Cuộc

Đỗ Quyên lưu loát giảng xong, rất hài lòng phản ứng của những đứa trẻ này.

Nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, cười nói: “Tốt lắm. Hồi hồn đi! Đừng nghĩ nhiều như vậy. Vài chục năm trước khẳng định cha mẹ chúng ta từng ở bờ sông này ngắm trăng. Mấy chục năm sau chúng ta cũng tới này bờ sông ngắm trăng. “Nhân sinh đời đời vô cùng đã”, nhìn trăng nhiều trẻ hơn đó.”

Quả nhiên mọi người bị nàng gọi về, ồ ồ cười vang.

Vì thế sôi nổi đứng dậy, đang muốn đi, chợt nghe xa xa có người gọi “Hạ Sinh! Xuân Nhi!”

Là Thu Sinh tìm tới, còn có Hòe Hoa đi cùng.

Thì ra hẳn ở dưới sông ra sức chống thuyền, lại không thấy bọn đệ đệ và Đỗ Quyên ủng hộ mình. Đợi lên bờ lại tìm không thấy người. Là Hòe Hoa nói cho hẳn biết, nói nhìn thấy Hạ Sinh ca ca bọn họ theo bờ sông đi ra mé ngoài thôn, dẫn hẳn đi tìm.

Thu Sinh thấy bọn họ chạy đến đồng ruộng không người mà vẫn có thể chơi cao hứng như vậy, đặc biệt là Đỗ Quyên, cười thoải mái, không khỏi cảm thấy vô lực: mình đã già rồi, Xuân Nhi và Đỗ Quyên bọn họ nhỏ như vậy, không cùng lứa với hẳn...

Hắn càng sa sút, oán trách vài câu.

Cửu Nhi cười nói: “Thu Sinh ca ca đừng tức giận, chúng ta trở về giúp người gõ trống.”

Đám người Lâm Xuân Đỗ Quyên đều xin lỗi hẳn, nói trở về ủng hộ hẳn.

Vì thế, đoàn người quay lại thôn.

Hòe Hoa đi chung với Quế Hương, hỏi vừa rồi bọn họ ở bờ sông làm cái gì.

Quế Hương khoe ra nói: “Đỗ Quyên đọc thơ, rất dễ nghe.”

Thơ là cái thứ gì, Hòe Hoa không có rõ ràng, cũng không hâm mộ. Nhưng khi nàng nhìn thấy Lâm Xuân, Cửu Nhi và Đỗ Quyên đi sau một bước, thấp giọng bàn luận xôn xao, không khỏi vừa tức vừa xấu hổ, khinh thường nàng

tro trên, trong đáy lòng lại thăm hâm mộ.

Ở cổ thôn, nam nữ lớn lên rất đẽ ỷ. Con gái trừ phi còn nhỏ, người bình thường tuyệt không dám như Đỗ Quyên, lớn như vậy mà rất hào phóng ở chung với con trai còn nói cười.

Quế Hương và đám người Cửu Nhi, Lâm Xuân là biểu huynh muội (anh em họ), Hòe Hoa không cảm thấy nàng đi chung với bọn họ có gì sai, nhưng nàng chường mắt cử chỉ của Đỗ Quyên.

Kỳ thật chẳng riêng gì Hòe Hoa, có thật nhiều con gái thôn Thanh Tuyền không thích Đỗ Quyên.

Các nàng không thích nụ cười sáng lạn của Đỗ Quyên, cảm thấy nàng không tuân thủ bổn phận, không có hàm súc e ngại của con gái, chuyên làm thủ đoạn quyến rũ người, làm nũng cho người thích.

Tỷ muội Đỗ Quyên ngoại trừ qua lại với con cái Lâm gia cách vách, nhà Quả Cân và nhà mẹ nuôi, cũng không kết giao nhiều bằng hữu, cho nên không biết việc này.

Nhưng nàng ấn dấu linh hồn của người trưởng thành. Nàng cảm nhận rõ ràng địch ý của Hòe Hoa đối với nàng. Nhớ tới nương nàng nói sau lưng mình, dù Hòe Hoa vẫn còn con nít, nàng cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Nhưng nay nàng lại có chứng cứ phạm tội mới.

Hòe Hoa cảm thấy, Đỗ Quyên tốt với Thủy Tú, Quế Hương vì muốn lấy lòng Lâm gia. Nàng cũng là cháu gái Vương gia, Đỗ Quyên lại không đẽ ỷ nàng. Còn có Nhị Nha, Đỗ Quyên không nói nhiều với nàng. Kỳ thật Nhị Nha là người ngại ngùng nhất gan, nói ít, nghe nhiều, nhưng Hòe Hoa lại không nghĩ như vậy.

Lập tức mọi người trở lại cầu đá, Thu Sinh trở lên thuyền.

Lúc này, các đệ muội không vút bỏ hẳn. Lâm Xuân và Cửu Nhi tự mình nổi trống.

Cửu Nhi bừa bãi đường hoàng, tuy niên thiếu lại hào khí phóng đảng, cả người tản ra tinh thần phấn chấn bức người. Lâm Xuân cũng mạnh mẽ khang kiện, nhưng giữa đôi mắt càng lộ ra vẻ trí tuệ, khiến cho hẳn và Cửu Nhi có khí chất anh duệ bất đồng.

Hai thiếu niên tài tuấn như vậy, dù cho thiếu nữ căn bản chưa xác định được tình cảm của mình, cũng không tự chủ quý mến, muốn thân cận với bọn họ.

Hòe Hoa rất muốn tiến lên nhưng không đủ dũng khí.

Đỗ Quyên đứng trước mặt Cửu Nhi và Lâm Xuân, cùng mọi người đánh nhịp ủng hộ.

Lâm Xuân và Cửu Nhi nhìn chăm chăm nàng, không thèm nhìn mặt trống, cùng với nàng hô nhịp khi thì gõ nhẹ, khi thì đánh mạnh, khi dày đặc như mưa, khi thì đơn lẻ vang như tiếng sấm, chính xác là kích tình bắn ra bốn phía!

Đỗ Quyên tươi cười sáng lạn, như hoa nở rộ.

Ánh trăng 15 chiếu lên mặt nàng, da thịt như bạch ngọc trơn mịn, bóng loáng.

Hòe Hoa nhìn trong lòng thập phần khó chịu.

Đỗ Quyên không biết tâm tư của Hòe Hoa. Nàng bị dân phong nồng đậm chất phác và cảnh tượng sung sướng làm say mê, phảng phất như trở lại buổi tiêc tối cuồng hoan ở đại học khi xưa, thanh xuân, kích tình bắn ra bốn phía!

Đám người Hạ Sinh, Quế Hương cũng liêu mạng vỗ tay điên gọi, tiếng hô như nước lũ.

Dưới sông các thiếu niên chống thuyền ghen tỵ nói: “Đây là xem chúng ta chống thuyền hay là nhìn bọn họ gõ trống vậy?”

Mọi người cười vang, cũng cảm thấy các thiếu nữ giọng khách át giọng chủ.

Nháo đến trăng lên đỉnh đầu thì Hoàng Tước Nhi bên tai Đỗ Quyên nhắc nhở: “Trở về đi. Sáng mai ngươi phải dậy sớm đi đường đó.”

Đỗ Quyên tỉnh ngộ, đi tới nói với Lâm Xuân.

Hạ Sinh cũng đi xuống sông, kêu Thu Sinh đi lên.

Huynh đệ Lâm gia đồng loạt muốn đi, huynh muội Tiểu Cân cũng đi theo.

Quế Hương còn chưa cùng Đỗ Quyên chơi đủ, lại nghe nói ngày mai nàng phải đi ra ngoài núi tới nhà ông ngoại, vừa hâm mộ lại bất mãn, ôm cánh tay Đỗ Quyên oán giận nói: “Đỗ Quyên, ngươi xấu lắm! Một mình ra ngoài núi chơi. Nhớ phải mang thứ tốt về cho ta, bằng không trở về ta không để ý tới ngươi.”

Đỗ Quyên cười gật đầu, cam đoan mang thứ tốt về, nàng mới bỏ qua.

Cửu Nhi trực tiếp đi theo bọn họ.

Vì buổi tối hán và Lâm Xuân còn phải tới nhà sư phó luyện công. Lại có, hai vợ chồng Nhậm Tam Hòa đều phải rời núi, trong nhà còn có heo, gà, không ai trông giữ là không được. Bởi vậy hán giao nhà cho 2 đệ tử. Hán đi, Cửu Nhi và Lâm Xuân đến ở Nhậm gia, tự tập võ đọc sách.

Nhậm Tam Hòa ăn cơm trưa ở Lâm gia đã giao phó.

Hòe Hoa thấy tỷ muội Hoàng gia vừa đi, huynh đệ Lâm gia cũng đi theo, nổi thất lạc không nói nên lời tràn lan trong tim.

Vừa lúc bên người có Vương gia đường tỳ muội, nhìn theo hương đám người Đỗ Quyên đi, khẽ giọng nghị luận, hỏi thăm nàng có cùng Lâm Xuân định thân hay không. Việc này năm xưa luôn bị Lâm Đại Đầu lật ra nói, nhưng chưa định.

Nàng liền tùy ý nói: “Định hay không định thân có gì mà khẩn cấp. Người ta sẽ nói sẽ cười, ngay cả Cửu Nhi ca ca đều thích nàng.”

Các thiếu nữ không lên tiếng, trong mắt lại lộ ra vẻ không thích.

Cửu Nhi, Lâm Xuân tốt như vậy, các nàng chưa có mối tình đầu, không tự chủ sẽ chú ý. Hấn, quá chói mắt!

Đỗ Quyên không biết Hòe Hoa vì nàng chiêu một đám tình địch nhỏ, vội vàng chạy về nhà, thu thập rửa mặt, ba chị em liền lên giường. Mọi người chen chúc một đầu, trước khi đi dặn dò lại một lần.

Đỗ Quyên lặp lại chuyện cần ghi nhớ, dặn dò Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly.

Hai người đều trịnh trọng gật đầu.

Đồng thời ở trong sân của thôn Thanh Tuyên, vài bà mẹ ngồi kéo nhàn thoại, thập phần náo nhiệt. Một bà già tránh đi mọi người, ngồi cùng Hoàng đại nương trong một góc vắng bàn luận xôn xao.

Đây là Diêm bà mối thôn Thanh Tuyên, được người nhờ vả, đến nghe tiếng gió từ Hoàng đại nương.

Thì ra sư huynh Hạ Sinh, Thạch Phiến, từ khi thấy Hoàng Tước Nhi, trong lòng có ý nên nói với cha mẹ.

Nương Thạch Phiến liền nhờ Diêm bà mối làm việc này.

Diêm bà mối suy nghĩ chu đáo. Vì ôn hòa, sợ trực tiếp đi tìm Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cầu hôn, lỡ bị cự tuyệt sẽ không có đường lui. Bởi vậy xuống tay từ Hoàng đại nương trước.

Mọi người đều biết, Hoàng Lão Thực nghe lời cha mẹ nhất. Chuyện lớn thì Phùng Thị cũng không dám nghịch ý cha mẹ chồng. Mà hai cụ Hoàng gia chán ghét con dâu cả nhất. Nếu có thể làm chủ việc hôn nhân của Hoàng Tước Nhi, 2 cụ khẳng định sẽ nhúng tay.

Chỉ cần hai cụ Hoàng gia chịu, cửa thân này coi như thành.

Hoàng đại nương nghe Diêm bà mối há mồm ngậm miệng, “cháu gái người ra sao”, đem cháu gái khen “trên trời có, trần gian không”, rất cao hứng, chỉ là có chút nghi hoặc. Bà mẹ này không chỉ đích danh ai, khen đến hàm hồ, nhưng không biết là khen đứa cháu nào.

Vừa vặn đám người bên kia thấy hai người trốn vào góc nói nhỏ, đều thúc gọi tới.

Diêm bà mỗi liền cười nói: “Chính là lão nhị!”

Hoàng đại nương liền hiểu: đây là nói tới khuê nữ Hoàng lão Nhị, Đại Nữu.

Bà lại nghĩ không đến, Diêm bà mỗi làm mai cho Hoàng Tước Nhi, lại cầu đến trên đầu bà.

Theo lý, việc này nên đi tìm Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cầu hôn trước mới đúng.

Không chỉ bởi vì bọn họ là cha mẹ ruột, còn bởi vì đại nhi tử đã ở riêng.

Bởi vì đám người kia thúc giục, Diêm bà mỗi nói hai ba câu đem chuyện nương Thạch Phiến nhờ nàng nói ra, nói rõ là nếu Hoàng đại nương nhận lời việc này sẽ chọn ngày tới cửa cầu hôn.

Dĩ nhiên Hoàng đại nương không lập tức đáp ứng, nói muốn trở về cùng lão già và nhi tử thương nghị, sau đó sẽ trả lời.

Câu trả lời nằm trong dự liệu của Diêm bà mỗi, nên bà cười nói sẽ chờ.

Lập tức hai người tản ra không đề cập tới.

Lại nói rạng sang ngày 16 tháng giêng, gà vừa gáy đợt đầu, cả nhà Đỗ Quyên đều dậy.

Thu thập một phen, ăn qua loa vài thứ, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh vội vàng dắt con lừa đã chất đầy thổ sản vùng núi tới. Cửu Nhi và Lâm Xuân đi theo phía sau.

Đỗ Quyên đeo cái gùi nhỏ của mình. Phùng Thị cũng đeo gùi lớn, dắt một đầu lừa công 2 giỏ trúc, tụ họp với vợ chồng Nhậm Tam Hòa lên đường.

Hoàng Lão Thực nói muốn đưa các nàng không biết lần thứ mấy, lại bị Phùng Thị ngăn lại, “Ngươi đi rồi 2 tỷ muối nàng ở nhà sao được? Thứ này cũng không nặng, đồ nàng đã chất hết lên lưng lừa. Ngươi đưa hơn mười dặm đường rồi một mình quay về, chúng ta không yên tâm.”

Đỗ Quyên cũng khuyên nhủ: “Cha, ngươi chiếu khán trông nom nhà cửa là được rồi.”

Nhậm Tam Hòa cũng hướng hấn gật gật đầu, nói ngắn gọn: “Tỷ phu yên tâm!”

Hoàng Lão Thực nghĩ lại. Nhậm Tam Hòa có bản lĩnh, hấn không cần lo.

Nhưng là, đến cùng hai mẹ con đi, hấn thập phần không nở. Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly cũng không nở. Hơn nữa trong lòng ôm tâm sự. Đỗ Quyên đi, cảm thấy bỏ lỡ cánh tay mặt, bởi vậy vẫn đi theo phía sau bọn họ.

Phùng Thị và Đỗ Quyên kêu bọn họ về vài lần, ba cha con luôn “Ai, ai” đáp ứng, nhưng cũng không đi về.

Cách vách, cả nhà Lâm Đại Đầu cũng dậy.

Hắn chạy ra sân, làm như không biết cười hỏi: “Đỗ Quyên, đi ông ngoại hả? Yên tâm đi chơi a! Đừng lo lắng trong nhà. Chúng ta là hàng xóm cách vách, nếu cha người cần hỗ trợ, chúng ta còn có thể không đưa tay?”

Đỗ Quyên nghe xong có chút nghẹn khuất. Cái này thật là được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nhớ năm xưa lúc nàng còn bú sữa mẹ, Lâm Đại Đầu nhắm vào nàng, muốn nàng và Lâm Xuân định thân, nàng từng quyết định, tương lai phải đặc biệt quậy phá hắn, làm hắn chủ động đánh mất ý niệm kết thân.

Ai ngờ một năm lại một năm trôi qua, mấy đứa nhỏ Lâm gia hồn nhiên lại thiện lương, nàng không thể hạ thủ. Đừng nói gây họa, thân cận còn không kịp nữa kìa. Nay hai nhà càng muốn trở thành thân thích.

Bị một hán tử nông thôn đánh bại, nàng có thể không nghẹn khuất sao!

Nàng nhịn không được trợn mắt nhìn hắn, lại dò xét nhìn Thu Sinh và Hạ Sinh đi phía sau hắn, không biết quyết định lần này sẽ mang đến kết quả gì, tương lai Hoàng Tước Nhi rốt cuộc là tốt hay xấu.

Trong lòng nàng có chút không bỏ xuống được.

Nếu không phải vì xác nhận Lý Đôn, nàng gần như muốn buông tha đi chuyện này.

Vợ Đại Đầu cũng đuổi ra cùng Phùng Thị nói chuyện.

Nhậm Tam Hòa cảm thấy là lạ, quát: “Đừng đưa nữa! Đều trở về.”

Rồi vội vàng dẫn đầu dắt ba con lừa đi, đám người Đỗ Quyên vội vàng đuổi theo.

Phía sau, Hoàng Tước Nhi có chút khản trương gọi “Đỗ Quyên...” Phảng phất như mất đi chỗ dựa cố nứu lấy cọng rơm cứu mạng.

Hoàng Ly cũng khóc nức nở kêu “Nhi tỷ tỷ!”

Đỗ Quyên dừng bước, quay đầu nhìn về phía hai người.

Dưới ánh trăng, thân mình thanh mảnh của tiểu thư tỷ có vẻ cô linh, cho dù đang lôi kéo Hoàng Ly, dựa vào Lão Thực cha, cũng vẫn có vẻ bất lực yếu đuối.

Nàng vội vàng chạy ngược lại, ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói: “Đừng sợ!”

Vừa dùng sức nắm chặt tay nàng.

Hoàng Tước Nhi liền gật đầu cười.

Đỗ Quyên lại cúi đầu thì thầm với Hoàng Ly gì đó. Hoàng Ly cũng cười.

Có thể Đỗ Quyên mới chạy theo sau. Lâm Xuân và Cửu Nhi ở phía trước chờ nàng.

Đội nàng đi tới gần, hai người vừa đi vừa nói với Đỗ Quyên, đoạn đường nào địa phương nào nguy hiểm, nơi nào có ngọn núi cao và hiểm trở, nơi nào có cốc (thung lũng), “Lần trước trên đỉnh núi gần Hoàng Phong Lĩnh chúng ta phát hiện mấy cây cây trà, đội tháng 4 chúng ta đi hái. Bên kia nắm nhiều nhất. Núi đá nơi đó cũng đẹp, hình khí hình ngạ, các loại các dạng đều có...”

Chương 136

Long Trọng Tiếp Đãi

Nói chuyện, đã ra khỏi thôn.

Nhậm Tam Hòa quay đầu, nhìn Lâm Xuân và Cửu Nhi quát: “Các người còn không quay về luyện công, đi theo làm cái gì?”

Hai người đồng loạt dừng chân lại, nhìn về phía Đỗ Quyên, vẻ mặt có chút không nỡ.

Phùng Minh Anh bỗng nhiên trêu ghẹo nói: “Hai người ở nhà đừng có biếng nhác. Nếu để cho heo nhà ta đói gầy, coi ta về có kêu sư phó của các người thu thập các người không.”

Cửu Nhi vội nói: “Sư nương yên tâm, chúng ta không ăn cũng phải cho heo ăn...”

Chọc cho mọi người đều cười rộ lên.

Lâm Xuân liếc mắt nhìn sư phó, rồi nhìn Đỗ Quyên miệng mấp máy.

Đỗ Quyên nhìn ra là ba chữ “Người yên tâm”. Yên tâm cái gì, dĩ nhiên nàng hiểu.

Cửu Nhi cũng nhìn nàng nhếch miệng cười, hào khí võ võ bộ ngực, ra vẻ “Bày mưu nghĩ kế, định liệu trước”.

Đỗ Quyên liền phát tay nói: “Trở về đi. Ta đi.”

Sau đó xoay người đuổi theo nương và tiêu di.

Lâm Xuân kinh ngạc nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dưới ánh trăng sơn dã, càng đi càng xa, bỗng nhiên trong lòng trống rỗng.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đỗ Quyên, sớm chiều ở chung chưa từng tách ra. Cho dù hắn và Nhậm Tam Hòa vào núi săn thú, cũng là qua vài ngày rồi trở về thôn, trên tâm lý không cảm thấy là tách ra, vẫn còn ở trong phạm trù thôn Thanh Tuyền.

Nhưng lần này không giống với. Lần này Đỗ Quyên đi ra ngoài núi.

Từ trên tâm lý mà nói, đã ra khỏi thế giới thôn Thanh Tuyền.

Hắn bỗng nhiên nghĩ, Đỗ Quyên có thể sẽ gặp phu quân kiếp trước của nàng hay không?

Thiếu niên đột nhiên run sợ, cảm giác bất an không tên.

Mãi đến khi Cửu Nhi kéo hẳn, hẳn mới lấy lại tinh thần, cùng nhau đi trở về. Đi vài bước lại quay đầu lại nhìn, Đỗ Quyên bọn họ đã mất tung ảnh.

Nhậm Tam Hòa đợi Đỗ Quyên tới, nghi ngờ hỏi: “Các người nói thăm cái gì?”

Đỗ Quyên cười nói: “Không có gì?”

Không có gì mới là lạ nhưng Nhậm Tam Hòa không hỏi thêm.

Đỗ Quyên đổi đề tài hỏi hẳn hành trình của đoạn đường này, phỏng chừng lúc nào sẽ tới.

Phùng Minh Anh cười nói: “Đỗ Quyên, người đừng cao hứng sớm. Đợi lúc đi không nổi, kêu khổ thấu trời cũng không có người công người. Con đường đó, cười lừa còn không thoải mái bằng đi bộ.”

Trái lại Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Tiểu di, mấy năm nay người sống an nhàn sung sướng, bị tiểu dưỡng chiều hư, ta sợ là người không đi nổi bắt tiểu dưỡng công đó. Ta sẽ không.”

Phùng Minh Anh nghe xong thẹn thùng, vội vàng nàng đánh một cái.

Phùng Thị không nói chuyện, trầm mặc khác thường.

Hai canh giờ sau, mặt trời lên cao, bọn họ đi tới vùng núi phụ cận thôn Thanh Tuyền. Đi tới nữa là địa phương Đỗ Quyên chưa từng đi qua.

Rốt cuộc Đỗ Quyên hiểu vì sao thôn Thanh Tuyền giống như thế ngoại đảo viên.

Khoảng cách với ngoài núi khoảng hơn một trăm dặm lộ trình. Đối với người trong núi mà nói, căn bản không là vấn đề. Đường núi xa xôi không phải là vấn đề. Vấn đề là, đường núi này đích thực khó đi, thật là “Thực đạo khó. Khó với thượng thanh thiên!”*

*Đường Thực khó. Khó đi như lên trời

Trên đời vốn không có đường, nhiều người đi nên thành lộ.

Nhưng đường nhỏ từ thôn Thanh Tuyền thông ra ngoài núi, người trong thôn và tiểu thương đi bao nhiêu năm, cũng không thể gọi đó là đường, chỉ có thể phân biệt ra dấu vết thông hành của người lẫn vật.

Đi xuyên qua rừng rậm che khuất bầu trời, là núi đá khí thế. Tuy khó đi nhưng không dễ dàng bị trượt. Tất cả ưu việt, ngay cả cảnh sắc ven đường cũng cực đẹp: không có núi chim hót thanh thúy dễ nghe, không có cốc âm

thanh trong sáng không bị vọng lại, lại có tiếng thác nước truyền đến, nghe qua khiến mệt mỏi biến mất.

Bởi đường bọn họ đi căn bản không thể gọi là đường, cho nên chim thú trong núi cũng không sợ người. Dọc theo con đường này, Đỗ Quyên thường nhìn thấy hồng gà cảnh, con thỏ, thậm chí dê núi.

Không cần phải nói, cơm trưa của bọn họ là dùng tài liệu sẵn có giải quyết ngay tại chỗ.

Tuy Đỗ Quyên nhỏ người, nhưng thân mình nhẹ nhàng mạnh mẽ, một đường đi tới không như tiêu di nói kêu khổ thấu trời. Ngược lại là hai tỷ muội Phùng Thị, mệt đến mức thở hồng hộc, thỉnh thoảng cần dừng chân nghỉ tạm.

Về phần Nhậm Tam Hòa thì không sao cả.

Đỗ Quyên cho rằng đường đi cứ như vậy, ai ngờ đến Hoàng Phong Lĩnh mới biết được cái gì là lạch trôi: một đường núi gấp khúc đi quanh trong núi, một bên là vực sâu vạn trượng, hơi vô ý sẽ té xuống.

Nơi này không thể cười lừa, dễ dàng sảy chân.

Cho nên đại đa số đều dặt lừa cẩn thận qua núi. Có nhiều chỗ, còn phải tháo hàng hoá xuống, do người khiêng qua.

Tại nơi này ép buộc hết hai canh giờ.

Phía trước còn có đường dốc, có thể so với “Một đường trời” tuyệt cốc...

Trách không được thương nhân xu lợi, thương lộ này không dễ dàng.

Tiền là tốt nhưng phải có mệnh xài mới được!

Nhậm Tam Hòa mang theo ba phụ nữ và trẻ em, đến trời tối mới tính rời núi. Quãng đường còn lại cũng là đường núi, nhưng phần lớn là đi quanh chân núi, thập phần bằng phẳng, không có nguy hiểm.

Đường dễ đi, Đỗ Quyên rõ ràng cảm giác không giống với. Nhiều thôn trang ở ven đường hơn, loáng thoáng nhiều ngọn đèn, có thể thấy mật độ người ở.

Chờ bọn hắn dẫm lên một con đường rộng khoảng hai mét gọi là “Đại lộ”, đã phát hiện Phùng Trường Thuận mang theo tiểu nhi tử Phùng Hưng nghiệp chờ ở ven đường. Trắng tròn 16 chiếu rõ khuôn mặt bọn họ.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên kích động vạn phần.

Đây mới là thân thích! Đây mới là trưởng bối!

Nàng cao giọng hoan hô “Ông ngoại! Tiểu cữu cữu!”, rồi chạy như bay qua, giỏ trúc nhỏ trên lưng nàng lắc lư như điên.

Phùng Trường Thuận cười ha ha nói: “Đợi đến lúc này, còn tưởng rằng các ngươi hôm nay không tới chứ. Có phải là Đỗ Quyên không đi được, nên bị chậm?”

Đỗ Quyên ôm cánh tay hắn cười, cũng không biện giải.

Phùng Minh Anh thấy lão cha làm nũng nói: “Cha, cháu ngoại ngươi không cản trở, là khuê nữ ngươi cản trở. Thường lui tới thật nhìn không ra, Đỗ Quyên hơi lớn như vậy lại có thể đi! Ngươi xem nàng, đi cả một ngày, lúc này còn chạy nhanh hơn thỏ. Chân ta và tỷ tỷ đều muốn đứt!”

Phùng Trường Thuận cùng Nhậm Tam Hòa đồng loạt cười to.

Tiểu cữu cữu Phùng Hưng nghiệp cười hỏi Đỗ Quyên: “Ngươi thật không cần tiểu dưỡng ngươi công?”

Đỗ Quyên đắc ý lắc đầu.

Phùng Hưng nghiệp lấy gùi trên lưng nàng xuống, lại dắt con lừa bên đường, ôm nàng lên lưng lừa nói, “Đừng thể hiện. Chắc là chân đều bị rộp hết? Đường dễ đi. Cưỡi lừa cũng không sao.”

Đỗ Quyên thấy chỉ có hai con lừa, vội nói: “Không có. Ta có mang giày. Ta có thể đi được. Con lừa để nướng và tiểu di ngồi đi.”

Kỳ thật, Phùng Thị mệt mỏi hơn nàng. Phùng Minh Anh thì càng không cần nói.

Phùng Hưng nghiệp vội ôm nàng xuống, nói “Vậy để tiểu cữu cữu công ngươi. Con lừa để đại tỷ và tiểu muội cưỡi.”

Vì thế, Phùng Thị và Phùng Minh Anh đều cưỡi lừa.

Nghĩ mấy người chạy một ngày đường, nhất định mệt mỏi, mọi người vội vàng lên đường.

Phùng Trường Thuận vừa đi vừa cùng Nhậm Tam Hòa hàn huyên, hỏi tình hình đi đường.

Lại đi hơn một canh giờ mới đến thôn trang nơi ông ngoại sinh sống.

Đây cũng là một sơn thôn dựa vào núi, chỉ là núi thấp hơn, chỉ có thể tính là đồi.

Nhà ông ngoại là một đại viện, chính phòng 8 gian, hai bên là hai dãy phòng, sương phòng có 5 gian, nghe nói mặt sau còn có sương phòng.

Lúc bọn họ tới, từ các phòng tuôn ra một đồng người.

“Đại cô, tiểu cô đến.”

“Tú anh, Minh Anh trở lại?”

“Tiểu cô phụ!”

“Đỗ Quyên!”

Đám người Đỗ Quyên chào hỏi từng người.

“Nương, tẩu tử.”

“Đại cậu, đại mợ...”

Tiếng cười nói không dứt, thập phần náo nhiệt.

Đỗ Quyên lập tức bị một đám người bao quanh. Bà ngoại ôm lấy nàng, hôn lên gò má của nàng kêu “Ai dà! Cháu gái ngoan của ta. Thật có khả năng! Đi xa như vậy cũng không khóc. Mau cùng bà ngoại đi vào.” Nói xong thân nàng một chút.

Đỗ Quyên cảm thấy rất mới lạ, hì hì cười.

Nàng cảm nhận được không khí hoan nghênh nồng đậm, không chút giả tạo, tuyệt không phải là xã giao dối trá. Mọi người vẫn luôn đợi bọn họ, đều chưa ăn cơm.

Hàn huyền xong, đoàn người đi vào phòng chính phía đông, gia súc đều có các cậu an bài, lại đem hành lý chuyển vào phòng.

Đỗ Quyên nhìn nam nữ trẻ con chen chúc nhau vào, không khỏi chặc lưỡi: người lớn hơn 10 người, trẻ con hơn 10 đứa, nhà ông ngoại thật hưng vượng a!

Hơn nữa, nàng cảm giác được nhà này rất hoà hợp. Đứa nhỏ tranh cãi ầm ĩ, người lớn cười mắng, đều chân thật nhưng không ai so đo.

Cũng đúng, ông ngoại và gia gia đối trận biểu hiện ra khí thế và thủ đoạn, cai trị một gia đình nông dân, dư dả.

Lập tức, ông ngoại và các cậu tiếp đón tiểu dưỡng, mấy mợ thu xếp bụng thức ăn, Phùng thị, Phùng Minh Anh và Đỗ Quyên thì bị Phùng bà mụ kêu vào buồng trong, ngồi ở mép giường.

Theo sát sau, đại mợ Đỗ thị dẫn theo 2 bé gái bụng 2 bồn nước ấm vào, đặt trước giường, nói các nàng đi đường xa, chân khăng định bị đau nhức. Rửa chân trước, đổi một đôi giày mềm mại, sau đó sẽ ăn cơm.

Hành động này thực hợp tâm ý Đỗ Quyên, cảm thấy thập phần tri kỷ.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh trở về nhà mẹ đẻ không câu thúc chút nào. Thấy cháu gái bụng bồn nước đến trước mặt, liền cởi giày rửa chân.

Đỗ Quyên cũng muốn xuống rửa, đại mợ nàng lại bụng ghé dựa lại, ngồi xuống cạnh bên, tự mình giúp nàng cởi giày.

Nàng hoảng sợ, vội nói: “Ta tự mình làm. Đại mợ, ta lớn như vậy còn để trường bối rửa chân, mắc cỡ chết người.”

Đỗ thị giữ nạng không cho động, đem hai chân nạng ôm vào ngực, cười nói: “Ngươi mới bao lớn! Giường cao như vậy, không phải sợ ngươi khom lưng với không tới sao.”

Nói xong, lại giúp nạng cởi tất bông, sau đó bàn tay to ấm áp mang vết chai nhẹ nhàng xoa nắn bàn chân nhỏ của nạng, lại cúi đầu nhìn kỹ một chút, ngắt đầu nói với Phùng bà mẹ: “Bị phỏng nước vài chỗ.”

Bà ngoại đau lòng nói: “Chân non mềm, đi xa như vậy mà không bị rộp sao? Tùy tiện tắm rửa trước, đôi đôi giày, đợi ăn cơm xong tắm một cái ngủ ngon một giấc.”

Phùng Thị nghe xong vội hỏi Đỗ Quyên: “Sao không nghe ngươi kêu đau?”

Đỗ Quyên ngây ngốc nói: “Ta cũng không cảm thấy nha!”

Mọi người đều cười.

Rửa xong, lại tìm giày đôi.

Phùng Minh Anh vội nói: “Chúng ta đều mang theo giày.”

Phùng bà mẹ nói: “Biết là ngươi mang theo. Hành trang còn chưa mở ra, bây giờ đi đâu tìm? Mang cái này trước đi.”

Cho Đỗ Quyên một đôi giày màu đỏ. Đỗ thị một chiếc mang vào chân nạng, “Đây là đại mợ làm cho ngươi. Dùng thước tấc chân của tam biểu tử ngươi, không nghĩ tới là vừa vặn.”

Đỗ Quyên vô cùng cảm kích, chân tâm cảm tạ nói: “Làm khó đại mợ.”

Đại mợ đã tới nhà nạng một lần lúc nạng tắm ba ngày. Lần đó nạng đã cảm thấy nạng không sai, đúng thật hiền lành.

Phùng Minh Anh đang mang giày, thấy thế vội tả oán nói: “Đỗ Quyên, Đại cữu mẫu ngươi thật bất công! Giúp ngươi làm giày mới, ta và nương ngươi đều không có, đành phải mang giày cũ.”

Đỗ Quyên đắc ý nói: “Hâm mộ đi? Ghen tị đi? Đều ao ước, ganh ghét oán hận đi?”

Tiểu di, từ lúc bước vào cửa nhà mẹ đẻ—— Không, bắt đầu từ lúc nhìn thấy ông ngoại, là như trở về thời thiếu nữ, thích làm nũng. Nạng thấy không nhịn được cười.

Phùng Thị và đám người Đỗ thị đều nở nụ cười.

Bà ngoại lại không hài hước, sẵng giọng nói với tiểu khuê nữ: “Ngươi không có giày mang sao, còn bắt tẩu tử giúp ngươi làm giày? Vậy một năm ngươi cho ta mấy đôi giày làm chi?”

Phùng Minh Anh vặn vẹo thân mình, tiến lên ôm lấy cánh tay lão nương, dịu dàng nói: “Hiếu thuận đó! Nương không hiềm lạ?”

Phùng bà mụ nghe xong ha hả cười, thập phần thỏa mãn.

Chương 137

Chính Là Hấn!

Đại mợ giúp Đỗ Quyên mang giày, chân nàng bị nâng cao lên, thân trên không khỏi ngã ra sau xuống giường. Một bé gái cỡ tuổi nàng tiến lên trước, thăm dò nói với nàng: “Ta gọi Thúy Nhi.”

Vẻ mặt lo sợ nhìn Đỗ Quyên, khát vọng thân cận thực rõ rệt.

Đỗ Quyên vội hỏi: “Là biểu tử hay là biểu muội? Khuê nữ của cậu nào?”

Thúy Nhi thấy nàng thân thiện như thế, nhảy nhót nói: “Ngươi đoán xem?”

Bên cạnh 2 bé gái khoảng sáu bảy tuổi nghe xong đồng loạt cười nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng cười, nói: “Không đầu không đuôi như vậy, ta đoán không ra đâu.”

Thúy Nhi khích lệ nói: “Đoán mò đi.”

Đỗ thị giúp Đỗ Quyên mang giày xong, nhìn nàng trách mắng: “Đoán cái gì! Đi ăn cơm. Ngươi coi ngươi như vậy, nào có hiểu chuyện như Đỗ Quyên. Chẳng lẽ ngươi còn muốn làm tử tử?”

Đỗ Quyên liền biết đây là biểu muội, hơn nữa còn là khuê nữ của đại cữu.

Nàng liền kéo tay Thúy Nhi, lại kêu 2 tiểu biểu muội khác, theo mọi người đi ra ngoài ăn cơm.

Cơm chiều bày trong phòng ngoài, hai cái bàn lớn một cái bàn thấp đều bày đầy bát đĩa, mùi thức ăn thơm bốn phía. Mọi người nói cười náo động, đi tới đi lui, thập phần náo nhiệt, làm Đỗ Quyên cảm nhận không khí đại gia đình tương tự Lâm gia.

Bà ngoại đem Đỗ Quyên đến bên người, cho nàng ngồi với mình.

Thúy Nhi thấy thế tiến lên khẩn cầu: “Nãi nãi, để Đỗ Quyên ngồi với chúng ta đi.”

Đỗ Quyên vội gật đầu, nói mình muốn ngồi ăn với anh em họ, náo nhiệt hơn, ngồi một bàn với người lớn rất câu nệ.

Phùng bà mụ đáp ứng, lại dặn dò cháu trai và cháu gái, “Không được khi dễ Đỗ Quyên.”

Vì thế, Đỗ Quyên an vị trên bàn nhỏ.

Đàn ông ngồi một bàn, Phùng Trường Thuận cao giọng quan tâm Đỗ Quyên cười nói: “Đỗ Quyên, đói bụng không? Đến nhà ông ngoại đừng khách khí, coi như nhà mình mới tốt. Đại cữu mẫu người chuẩn bị bữa cơm này từ sáng sớm, nấu rất nhiều món ăn ngon. Người phải ăn nhiều chút.”

Đỗ Quyên giòn tan đáp lời.

Một mợ cười nói: “Nhà chúng ta chỉ có đại tẩu nấu ăn ngon nhất.”

Phùng Minh Anh nói tiếp: “Đỗ Quyên cũng biết nấu ăn đó. Tay nghề khá tốt. Quay đầu để nàng nấu cho các người nếm thử.”

Mọi người đều kinh ngạc hỏi: “Thật sự?”

Phùng Minh Anh nói: “Sao lại không thật? Ngay cả ta cũng không bằng nàng đâu.”

Bà ngoại trắng mắt liếc Phùng Minh Anh, nói: “Lòng dạ đen tối! Nàng nấu, mới bao lớn chứ? Mới bấy lớn lần đầu đến nhà bà ngoại, lại đi xa như vậy, còn kêu nàng nấu cơm, các người có thể nuốt được hả?”

Nói xong hướng Đỗ Quyên nói: “Đừng để ý tiểu di người. Nhà có bốn mợ, luân phiên làm cũng không đến lượt người nấu cơm!”

Các mợ đều cười, nói sao có thể chứ.

Đỗ Quyên không khỏi cảm thán: bà ngoại và nãi nãi sao khác biệt lớn như vậy chứ!

Trong lòng cảm động, liền nói: “Chờ ta nghỉ một ngày, sẽ nấu hai món ăn cho mọi người nếm thử. Ta còn muốn học tay nghề với các mợ nữa.”

Học tập giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi.

Cho nên, trước nay nàng không buông tha bất kỳ cơ hội học tập với người khác.

Lại nói, đồ ăn nông gia không có công thức gì cả. Bình thường mỗi chủ nhà đều có một hai sở trường. Nhìn lâu nhiều học sẽ không sai.

Các mợ đều khen nàng hiểu chuyện.

Phùng Thị nghe xong hết sức cao hứng, mặt tươi cười nhìn Đỗ Quyên.

Phùng Minh Anh bất mãn kêu lên: “Đỗ Quyên. Người thành bột nhang rồi.”

Đỗ Quyên mặt mày hớn hở hỏi: “Hâm mộ sao? Ghen tị sao?”

Phùng Minh Anh đã quen nàng cười nói như vậy, còn có thể phối hợp nữa. Nàng nghiêm trang gật đầu nói: “Hâm mộ! Ghen tị đến phát công!” Lại chuyển hướng hỏi Phùng bà mụ, “Nương, người thích cháu ngoại nhiều hay thích tiểu khuê nữ nhiều hơn?”

Mọi người nghe xong âm âm cười to, không khí thập phần náo nhiệt.

Nhậm Tam Hòa nhìn về phía vợ ánh mắt nhu hoà. Thấy nàng nhìn sang, ánh mắt chỉ có hai người hiểu. Phùng Minh Anh xấu hổ quay đầu không nhìn hẳn.

Anh em họ thấy Đỗ Quyên không rụt rè, nói chuyện với người lớn xong, lại quay lại hỏi bọn họ là con của cậu nào, bao lớn, vội đều cướp trả lời.

Thì ra đại cữu, nhị cữu đều đã có bốn người con. Tam cữu có ba đứa, tứ cữu* cũng có 2 đứa, nam nữ cộng lại là 13 người.

* cữu = cậu

Đỗ Quyên nghe tên choáng váng đầu, vội vàng nói: “Trong chốc lát ta không nhớ hết được, từ từ nói đi. Mai một hỏi lại các người, các người đừng nóng giận a.”

Đám nhỏ đều nói không tức giận.

Thúy Nhi và 2 biểu tỷ không yên giúp Đỗ Quyên gấp đồ ăn. Anh em họ lại hỏi nàng trong núi có gì ngon, có gì chơi, đều có khát vọng đi vào núi như Hoàng Ly muốn ra ngoài núi vậy.

Có thể Đỗ Quyên mới nhớ tới, vội nói: “Tiểu di mang quà cho các người.”

Đám nhỏ vui mừng, vội hỏi là cái gì.

Đỗ Quyên cười nói: “Ngoài núi thứ gì cũng có, bình thường các người ăn cũng không hiếm lạ. Ta và tiểu di làm rất nhiều thịt khô ngũ vị hương mang đến, còn có đường rang hạt dẻ, còn có hạt thông, măng khô ngũ vị hương...”

Nhất thời đám nhỏ kích động không thôi, đều tươi cười rạng rỡ.

Đại biểu ca Phùng Chí Tài mười bốn tuổi rất hài hước, cười nói: “Đỗ Quyên, người đừng cho chúng ta mặt mũi. Ngoài núi thứ tốt nhiều, đều ở chỗ ông bà. Cho nên mặc kệ đại cô và tiểu cô mang thứ gì đến, chúng ta đều thích.”

Cả phòng nghe xong đều cười vang.

Phùng Trường Thuận ở bàn trên cười mắng: “Đồ không có tiền đồ! Kiến thức hạn hẹp! Không sợ muối muối của người nghe xong chê cười người.”

Phùng bà mẹ lại trách Phùng Thị và Phùng Minh Anh nói: “Hạt dẻ rang là được rồi. Các người mua đường, muối cũng không dễ dàng mang về. Có bao nhiêu đều dùng để rang hạt dẻ, còn tốn công sức mang tới đây.” Nhậm Tam Hòa vội nói: “Cũng không bao nhiêu, ta mua thêm mang về thì được rồi.”

Nghe thế Phùng bà mẹ mới thôi.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Phùng Thị: “Hoàng Ly không tới, cũng không nháo?”

Phùng Minh Anh nghe xong cười một tiếng, liếc qua Đỗ Quyên một cái, nói: “Sao mà không nháo! Nhưng Đỗ Quyên có biện pháp trị nàng. Nàng rất ngoan ngoan nghe lời nhị tỷ tỷ nàng.”

Nói xong, đêm chuyện của các tỷ muội nàng kể ra với mọi người.

Mọi người nghe xong đều buồn cười.

Vô cùng náo nhiệt ăn cơm tối. Người lớn thu thập hành lý, mang thổ sản vùng núi bày ra. Người lớn trẻ con đều rất vui vẻ, không buồn ngủ chút nào.

Đỗ Quyên lại đành phải theo, toàn thân mỏi mệt, tắm nước nóng xong, ngã xuống giường, ngay cả chuyện Lý Đôn cũng không kịp nghĩ, đã chìm trong giấc ngủ thom ngọt.

Sáng hôm sau thức giấc, mặt trời đã lên cao.

Mọi người đều ăn sáng rồi. Nhậm Tam Hòa không ở nhà, cùng cậu tư đi phủ thành.

Lần này hẳn đi mang theo mấy chục tấm da, còn có một ít dược liệu. Nghĩ ở trấn nhỏ phụ cận bán không được giá cao, bởi vậy đi phủ thành Kinh châu.

Đỗ Quyên càng thêm xác định: nàng nhất định không phải nữ nhi bị mất của tài chủ Dương gia.

Nếu không, Nhậm Tam Hòa sẽ không bỏ lại nàng như vậy.

Ngược lại tối qua nàng nghe nói hẳn muốn đi phủ thành, đã khẩn cầu nói muốn đi theo để mở mang tầm mắt, hẳn lại sầm mặt xuống, nói: “Đường xa, phủ thành cũng không có gì chơi vui, chỉ là người nhiều. Người nhỏ như vậy, đi theo, một mình ta chiều cổ không được. Rủi bị bắt đi, ta giao phó với người cha mẹ người thế nào đây?”

Trong lòng Đỗ Quyên có tính toán, vội nghe lời gật đầu.

Nàng cũng không muốn bại lộ thân phận, ước gì nó vĩnh viễn không thấy mặt trời mới tốt.

Hơn nữa sau khi Đỗ Quyên thức dậy, Thúy Nhi dẫn nàng đi rửa mặt, ăn cơm.

Đại mợ đang bận rộn trong phòng bếp. Thấy nàng tới vội bung đồ ăn phần cho nàng ra, lại hỏi nàng ngủ như thế nào, còn cảm thấy mệt không.

Đỗ Quyên nhất nhất đáp lời.

Ăn điểm tâm xong, nàng kéo Thúy Nhi và 2 tiểu biểu muội ở trong viện phơi nắng, vừa hỏi các loại tình huống.

Hỏi xong mới hiểu vì sao ông ngoại muốn bọn hắn qua 15 hã đến. Bởi vì tư thục trấn trên khai giảng ngày 16, nói vậy nhị tử Dương gia đang ở tư thục đọc sách, bình thường sẽ không thấy được, chỉ có thể thừa dịp hắn đến trường

về nhà, mới có thể nhìn thấy.

Thúy Nhi biết rõ ràng như thế, bởi vì Phùng gia có 2 bé trai đang học ở tư thục kia, chính là đại biểu ca Phùng Chí Tài và tam biểu ca Phùng Chí Minh.

Đang hỏi thì thấy một tiểu biểu đệ không nhớ tên gì, chạy vào hô to “Nãi nãi, xe ngựa tới. Nhanh lên!”

Phùng bà mụ liền vội vàng đi ra gọi Đỗ Quyên, nói nàng muốn mang nương nàng và tiểu di đi trấn trên đạo, cho nàng đi chung.

Đỗ Quyên nhất thời kích động không thôi, vội vàng vào nhà chuẩn bị.

Rất nhanh, các nàng đã ngồi trên xe ngựa hướng về trấn Hắc Sơn.

Trấn Hắc Sơn cách nhà ông ngoại ước chừng nửa canh giờ đi bộ, ngồi xe ngựa nhanh hơn chút. Mới nói một hồi, xe ngựa quẹo qua một ngọn núi, đã trông thấy nhà cửa đông đúc phía trước. Bà ngoại nói, đó chính là trấn Hắc Sơn.

Mắt Đỗ Quyên không nháy nhìn chăm chăm trấn nhỏ trước mặt. Phùng Thị ngồi đối diện cũng khẩn trương, ngay cả tiểu di nói với nàng, nàng đều không yên lòng trả lời.

Đến trấn khẫu, sau khi xuống xe, Đỗ Quyên mới có thể tinh tế đánh giá trấn nhỏ này.

Nói là thị trấn, thật ra giống một đại thôn trang hơn. Bởi vì nó dựa lưng vào một ngọn núi đá đen như than, cho nên gọi là trấn Hắc Sơn. Toàn bộ thị trấn trừ bỏ hai ngã tư đường giao nhau như chữ “Đinh”, tất cả đều là nhà dân và trang viện.

Thị trấn không lớn nhưng dòng người lại nhiều, cũng rất náo nhiệt.

Đỗ Quyên nhanh chóng phát hiện căn nguyên: trấn có một quan đạo gần ba mét rộng từ núi đá bên phải quẹo vào. Trên quan đạo, rất đông tiểu thương khiêng vác và xe ngựa.

Trách không được, trấn nhỏ này là một trục giao thông trọng yếu.

Vì thế, mấy người đi dạo ở trên đường, nhìn trúng gì đó cũng không mua, đợi ngọ sẽ mua.

Phùng Minh Anh cho rằng Đỗ Quyên sẽ cảm thấy mới mẻ, mỗi một gian hàng và cửa hàng đều dắt nàng ghé qua, lại hỏi nàng muốn mua gì, ăn cái gì, nàng đều cho mua.

Đỗ Quyên đâu để ý mấy thứ đó, cho dù cảm thấy hứng thú với mấy món quà nhỏ, trước mắt cũng không có tâm tư chọn. Nàng khác thường gắt gao níu tay áo Phùng Thị. Chỉ cần nàng đi tìm nhi tử, nàng nhất định muốn đi theo.

Tối gần buổi trưa, Phùng bà mẹ nói với Phùng Thị: “Tú Anh, người đi tư thực, đợi cháu người tan học, dẫn bọn hấn tới đây. Ta và Minh Anh đi Hắc Sơn từ lâu gọi món ăn trước.”

Xem ra bà ngoại đã thương nghị sẵn với nương. Đây là chế tạo cơ hội.

Đỗ Quyên lập tức nói: “Ta cũng muốn đi. Ta muốn xem tư thực ra sao.”

Phùng Thị vội nói: “Được, người cùng nương đi.”

Nàng gát gao kéo Đỗ Quyên như đang tìm kiếm chỗ dựa.

Phùng Minh Anh nói: “Nương, không bằng chúng ta đi chung với tỷ tỷ. Đón Chí Tài bọn họ rồi gọi món ăn không phải tốt hơn?”

Không biết Phùng bà mẹ nghĩ như thế nào, cự tuyệt.

Nàng nói: “Ta lớn tuổi đi không được. Người đi với nương tới tiệm rượu ngồi trò chuyện nghỉ một lát. Để tỷ tỷ người và Đỗ Quyên đi thôi. Đều chạy đi làm gì?”

Phùng Minh Anh chỉ đành thôi.

Đỗ Quyên cứ dựa theo phương hướng bà ngoại chỉ, kéo Phùng Thị đi về phía đầu ngã tư đường chữ “Đình”, tìm một gian gọi là “Trương Trạch” đại viện.

Hai mẹ con đứng ở phố bên cạnh ngoài cửa viện, không nói lời nào, nhìn chăm chăm cánh cửa lớn kia, ai cũng ôm tâm tư riêng. Lúc này, Phùng Thị không để ý tới Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không cần biết Phùng Thị.

Đợi một lát đã thấy một tốp năm ba hài đồng, từ sáu bảy tuổi tới mười mấy tuổi, lú rú nói không ngừng đi tới.

Phùng Thị vội tiến lên, quan sát từng đứa.

Hai mắt Đỗ Quyên đảo qua, xẹt qua đám người, ánh mắt dừng lại trên người một thiếu niên, kích động thầm nghĩ: “Chính là hấn!”